

Marijana Čanak

ADELMIN ZAVET

Davorin je sve što bi jedna cura mogla poželeti. Snažan, samouveren, nežan. Prezgodan. Otkako smo zajedno, nije napravio nijedan pogrešan, nespretni, niti ishitren korak. Gleda me kao jedinu ženu na svetu. Ili barem u gradu. U gradu u kojem on ima status polubožanstva.

Davorin S. vesla ka legendi. Zlatni momak odbranio titulu državnog prvaka. Kad je veslanje strast, trijumf je ishod. Davorin S., nezaustavljivi šampion.

Moj šampion. Jednom, dok smo pili vino iz zlatnog pehara koji je tog leta osvojio, rekao mi je: „Da mi ponude Ameriku, odbio bih. Ako ne ideš sa mnom.” Bila sam presretna. I prestravljena. Upisala sam napredni kurs engleskog, iz predostrožnosti. Davorin me vodi na vikend-putovanja, izlazimo u najfinije restorane, donosi mi darove bez povoda – nakit, cveće i bombonjere – nikad me ne ostavlja da čekam, ne daje razloga da sumnjam, ne zaboravlja da mi napiše *laku noć, dobro jutro, srećna godišnjica*. S Davorinom sam otkrila tajnu orgazma. Ne prvog ikad, nego lančanog. I sad je to jedini pravi. A ipak... oduvek je u meni taj poriv i, ako mu se pokušam odupreti, tlači me kao potkožni svrab. Ne događa se to često i ne poklapa se nužno s razdobljima karantina, kad se Davorin i ja moramo suzdržati jedno od drugog. Ponekad dođe kad se čini da je sve dobro da bolje ne može biti. Kao iskušenje kojem moram podleći, bespogovorno i mimo svoje volje. Tad se pitam: *Šta ako? Kako bi bilo da nije Davorin, nego neko drugi? Mogu li ponovo doživeti svežinu žudnje? Za novim, neotkrivenim telom? Kakav bi osećaj bio? Leći s nekim neznancem?*

Druge bi me žene osuđivale, moje cure su se smejale. „To je neko malo prokletstvo usađeno u tebe”, rekla mi je Ena, „nauči da živiš s tim.” „Ako ne naučiš”, Luma je imala bolju ideju, „barem nam javi na vreme. Da znamo kad planiraš ostaviti Davorina. Prva ću stati u red.” Luma preteruje, nikad nisam otišla tako daleko.

Jednom, na početku naše veze, dok je Davorin bio na regati van grada, izašla sam s Enom i Lumom. „Nisam sigurna, cure”, rekla sam im, „Davorin je tako dobar prema meni, ali... nije on baš... moj tip muškarca.” Ena je prasnula u smeh. „Da, da, jasno”, rekla je, „ti se pališ na zapuštene umetničke likove bez cvonjka. Radije bi s takvima pila pivo na klupi nego večerala u luksuznom restoranu, je l’ tako? Daj, ne budi luda, Davorin je upravo tip muškarca koji ti može pružiti sve. Sve! Recu, Luma!” Luma je iznosila jednu od svojih teorija, ali je nisam slušala. Pogled mi je lutao ka susednom stolu, iza dimne zavese se deo je sivooki div duge zlatne kose, zagledan u kruglu kao da iz nje čita budućnost. Filozof. Ili muzičar? *Zacelo razume jezik ptica, pod kožom na levom ramenu ima urezan tajni pagan-ski simbol, sanja neostvarive snove*, nagađala sam. „Halo, Zemlja zove Adelmu, Adelma, javi se!”, Ena mi se unosi u lice. „Pusti, vidiš da je zaljubljena”, kaže Luma, „samo neće to sebi da prizna.” Kad smo plaćale račun, konobar mi je diskretno predao ceduljicu s brojem telefona. Sivooki je klimnuo glavom, osmehnulo se. Uzvratila sam, iz pazušnih jama

izlila su mi se jezera, a tabani su proklizavali kroz pod. „Previše smo popile“, rekla je Luma, „pozvaću taksi.“ Sutradan sam se našla sa Sivookim, bio je još privlačniji izbliza. Mirisao je na pohaban kožni mantil, ako ga dodirnem, nitne će mi poderati dlan; ako ne uradim ništa, neću prežaliti. Govorio je o Kjerkegoru i Ničeju, o Valdenu i dužnosti građanina da bude neposlušan, o Kamijevom Sizifu i herojima apsurdna. „Mislim da bi trebalo da znaš“, rekla sam, „da imam dečka.“ „Zašto bi to meni smetalo?“, odgovorio je, objuknuo mi je lice dlanovima i poljubili smo se. Sivooki ima širok i zrnast jezik, ukusan kao nar, pokreti su mu odrešiti. Ljubi se kao kad krava oblizuje svoje mladunče. U tom su se poljupcu rastočile sve moje dvojbe: Davorin je pravi.

Ponovilo se to nekoliko puta. Da se odgurnem od tog drugog i drugačijeg, samo da bih se vratila Davorinu. Jednom je to napravio Lumin dečko. Nas troje ležali smo na gradskoj plaži, koža nam se menjala pod suncem, gurali smo stopala u vreo pesak, žmirkali pod tamnim naočarima, ćutali smo i postojali. „Izgorećete“, Lumin dečko se podigao, uzeo je losion za sunčanje, nacrtao njime veliko belo V na Luminim leđima, a onda joj je oba ta kraka utrlljao u kožu. Dlanovima oslonjen na njena ramena, ritmično je trljao prepone o njenu zadnjicu. Okrenula sam glavu na drugu stranu. Onda mi je prišao, osetila sam senu na leđima. „Smem li?“, pitao je. Rekla sam *da* i nisam se osvrnula. Na mojim leđima nacrtao je spiralu, kružio mi je prstima ispod lopatica, s oba palca brojao mi pršljenove, položio mi je dlanove oko struka. Namazao mi je butine, ruke su mu klizile spretno, postupno, neosetno su mi se zavukle ispod gaćica. Dodirnuo mi je usmine, zrno klitorisa, nepomična sam, samo se plaža izvrnula natraške dok su njegovi prsti ulazili u mene. Unutra-van, prvi put svršila sam bezglasno. On se pomakao kao da se ništa nije dogodilo, otišao je po turu hladnog pića, a Luma... verovatno je okrenula glavu na drugu stranu, kao i ja dok je nju dodirivao. Kad se vratio, zagledala sam se u njegov golemi trbuh, masnu kosu i kvarne zube. I tad mi je postalo jasno šta Luma vidi u njemu. Naveče sam otišla Davorinu, s vrata sam ga raskopčala i zarila glavu u njegovo međunožje. „Sve tvoje. Obožavam“, rekla sam mu.

Davorina nisu zvali u Ameriku, ali ne mogu reći da je moje učenje engleskog bilo zaludno. Nakon kursa, usavršavala sam se na platformama koje su omogućavale čet sa strancima. Jedna od tih platformi zvala se *sexonline*. Tamo mi je išlo toliko dobro da su me mnogi pitali kako je moguće da nikad nisam živela u SAD kad mi je jezik tako tečan. Mnogi, ali nijedan kao *Therakis*. Moj eterični grčki ljubavnik. On bi me prvo obukao rečima, u crnu mrežu, u crnu kožu, potkovao bi mi stopala crvenim bodežima, u kosu bi mi stavio crne dijamante i podigao bi me na srebrni tron. Puzao bi podi mnom, obožavao bi me jezikom, donosio mi šibe u zubima. Tim sam ga šibama mogla milovati ili mu rasporiti kožu. *Therakis* je toliko moćno opisivao žudnju za mnom i sočnost moga tela da sam dobijala poriv da obljubim samu sebe. Dok čitam njegove reči, orgazmi se u meni otvaraju bez dodira. „*Stop typing. Now. I want you to drift. Into my touch*“, *Therakis* je nizaao instrukcije, a ja sam pratila. „*Feel it. Let it reach deep within you.*“ I osetila sam ga. Bio je tu, sa mnom u sobi. U meni. „*Cum with me. Cum.*“ Bilo je dovoljno, svršavam kao na dugme. Dok mi se telo gubi u trzajima, neko pozvoni. Jednom dugo. Dvaput kratko. Ponovo.

Otišla sam Davorinu plačući i ispričala sam mu sve. Držao me je u naručju kao dete, milovao me i ljubio u čelo. „Bapske priče”, rekao je. „Zaboravi na to. Nikome ja tebe ne dam. Znaš? Nikome!” Ena i Luma bile su zabrinute, onda zgrožene, potom ljute. „Znaš šta, te stare žene su zlobno ljubomorne”, rekla je Ena, „nisu imale slobodu koja je nama data.” „Zamisli da ti se seksualni život svodi na osemenjivanje bez užitka”, rekla je Luma. „Pa ko ne bi postao zloban? Imam jednu takvu u kući. Moja baba je otpela seks samo da bi rodila mog oca. Onda je opet postala devica. Fuj!” Rekla sam im da Maruja nema decu, nikad se nije udavala, ne znam da li je uopšte imala seks, niti je mogu zamisliti mladom. „Još gore”, zaključila Luma. „Davorin je u pravu. Zaboravi. Sve što ti je rekla. Nije se desilo.” „Tako je”, Ena se usaglasi. „A nas dve ćemo ti u tome pomoći, može? Idemo večeras u provod!”

Maruju nisam viđala, njene su reči postale eho starog praznoverja, onda su potpuno utihnule. Davorin i ja bili smo srećni i razuzdani, koliko nam je njegovo trofejno zlato dopuštalo.

Zaveslaji najavljuju sezonu. Pamti li voda šampione? Može li Davorin S. pobediti samog sebe?

Moj zlatni momak bio je pod teretom titule. Nisam smela da pridodajem. Morala sam razumeti da na meni šteti svoju mušku snagu kako bi se iz reda polubogova mogao uzverati do besmrtnih. Kad postane nepobediv, opet će biti moj. Znala sam to, celim sam bićem znala. Osim jednim njegovim delom, onim u kojem je središte mog poriva, žudnje i zapitanosti nad životom, kakav bi sve mogao biti, ako samo još jednom... iskušam vraga. Tako sam otvorila profil na Tinderu. Da mi okupira pažnju, da ne dosađujem Davorinu i ne tražim od njega ono što mi sad ne može dati, da se zabavim kao s *Therakisom* nekad. Ili bolje. „Daj, kakva si”, Ena mi je zvala, „Davorin nije zaslužio da mu to radiš.” „Zaslužio je malo mira, to će i dobiti”, branila sam se. „Ne radim ništa, ne planiram prevartu.” „Pusti je, Ena”, Luma je bila na mojoj strani, „to je isto kao da gleda pornić. Nemoj mi reći da je i pornić preljuba?” „Vas dve niste normalne”, zaključila je Ena, a ja sam listala po telefonu levo-levo-desno.

Zaustavljam se na portretu u tonovima sepije, ime mu je Lenard, kosa kao tamni jantar, blagi bol u sanjalačkom pogledu. „Vidi ovu lepotu”, pokazem ga curama. Ena prevrće očima: „Opet neki čemerni umetnik. Prvo ga treba ošišati, da liči na muško.” „Da, da, i poslati u vojsku, je li, Enči?”, Luma se kikoće. „Malo je mator za to. Ali je lep. Go for it.” „Hvala, sestro”, kažem. „Pa taj neće imati od čega da ti plati piće”, Ena tera svoju priču. „Sigurno nema ni auto. I verovatno još uvek jede maminu hranu.” „Ne verujem”, kažem, „vidi kako je mršav.” „Ko zna na kojim je drogama, svi umetnici se drogiraju”, Ena je uporna. „Piše da je arhitekta”, kažem. „Da, baš. I ja sam astronaut.” „Enči, daj da i tebi otvorimo profil”, kaže Luma, „bolje to, nego da završiš kao Maruja i one njene babe.” „Jebi se”, Ena odbrusi. „O, da, rado”, kaže Luma. Dok se njih dve časte, dopisujem se s Lenardom. „Tražiš nešto ozbiljno ili ti pašuje zabava?”, pita me. „Zabava kao *one night stand?*”, napišem. „Ili *more night stands*”, odgovori i to me nasmeje. „Imam dečka”, napišem. „Tim bolje”, on će, „nisam ni ja solo.” „Zašto ti onda treba druga žena?”, pitam. „Nije da mi treba”, napiše.

menik s kojeg je uzletala kamena ptica. Prišla sam mu. Stala pred njega kao pred starog znanca. Pročitala. Krvnički stegla Lumu oko zglavka. Ispod zastakljene slike mladića pisalo je: Ivor Pletikos (1908–1936). „Luma, ovo je Ivor”, govorim i trzam je za ruku. „Šta ti je?”, ona se izvlači iz mog stiska, „Ivor je često ime, ne steži me toliko.” „Ne razumeš”, kažem, „ovo je on, *moj Ivor*, prepoznajem ga.” I tad sam se setila. Ivor je bio moj davno pre Davorina. Davno pre svih.

Zakazali su mi egzorcizam kod Maruje. Opiraću se koliko mogu. Jednom sam ga izgubila, sad ne smem.